

8.12.2024 Bohoslužby Jihlava 8:30, Střížov 10:30 Alžběta s Marií

1.ČTENÍ: Lukáš 1, 26-38

KÁZÁNÍ: Lukáš 1.kapitola, 39 – 45 verš, setkání Alžběty a Marie

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do hor do města Judova.

Vešla do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu.

Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle; byla naplněna Duchem svatým a zvolala velikým hlasem: „Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla.

Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?

Hle, jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle.

A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.“

Již delší dobu pracuji na kázáních o ženách v Bibli. Když jsem vybírala další z nich teď, o adventu, nedalo se nemyslet na Alžbětu (můj Bůh je přísaha) a Marii (milovaná Bohem/neústupnost). Pročítala jsem znovu a znovu evangelia a tedy řeknu vám - to bylo nečekaných věcí.

Vánoce podle Lukáše se točí hodně kolem žen. Nechybí zde muži jako Zachariáš, kněz a manžel Alžběty a také Anděl Gabriel toho tehdy měl dost na práci. Už měl za sebou ne zcela úspěšné jednání se Zachariášem, za nímž se rozhostilo ticho, protože nechtěl uvěřit, že se mu na stará kolena narodí s manželkou Alžbětou syn, proto až do jeho narození oněměl. Teď, jak jsme slyšeli je Gabriel poslán za Marií a je to jiné. Ta jeho slova přijme. Údiv - to je reakce Marie, nikoli panika, strach, ani odmítnutí. Kdo možná přitaká rychle, ten neví, oč jde. Jen chvíli se zarazila a uvažovala - bude to starost, od samého počátku, vlastně hned od početí. A i za života svého syna a jeho působení si s ním jeho maminka užije, a on s ní. Není to žádná procházka růžovým sadem, co Marii čeká, (jako ostatně žádné mateřství), ale ona to přijme, jako úkol, jako služebnice svého Pána...Ale to předbímám. Příslib Boží milosti tu předchází všechno, co je z nás a znamená pro Marii i pro každého z nás příslib Boží síly a výbroje.

Andělská slova jsou nejprve velikým ujištěním. Ale Marii teď bude dáno zároveň zřetelně zakusit, že když je řeč o Boží milosti, že nejde o nějaká laciná a nezávazná slova. Jinak řečeno: Bez tvojí veliké osobní odvahy víry, to, milá slečno, nyní nepůjde: Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Nalezla jsi milost u Boha. Proto, abys teď nastoupila pěkně náročnou a nezaručenou cestu. Odvážíš se? Uvěříš? - Ale co ti, co budou kolem? Co milý Josef na to? A co strážci mravů? Budou se ochotni spokojit s vysvětlením, že Bůh posílá na svět Mesiáše prostřednictvím jedné nazaretské svobodné matky? Odpovědí její víry je věta: „Hle, jsem služebnice Páně. Staniž se mi podle tvého slova.“ Odvaha její víry, odvaha víry dívky z Nazareta, je větší, než tomu bylo v případě kněze Zachariáše. Zachariášovy rozpaky nad setkáním s andělem Gabrielem končily v pochybnosti a v němotě.

Marie, když se od anděla dozví, že její příbuzná Alžběta, je také těhotná, jde ji navštívit, aby se možná ujistila o tom, že anděl nemluví jen tak do větru. A tak jde a setká se s příbuznou Alžbětou, také těhotnou. Setkají se: Alžběta a Marie. Dvě těhotné ženy. Dvě důležité budoucí matky dvou důležitých mužů, Jana Křtitele a Ježíše. Obě otěhotněly naprosto nečekaně, překvapivě, za podivných okolností. Alžběta je už ve velmi pokročilém věku, celý život nemohli mít se Zachariášem děti. Marie je naopak mladinká, zasnoubena s Josefem, ale nežijí spolu - tedy intimně.

Alžbětu i Marii zasáhla Boží milost. Nosí pod srdcem zárodky příštích životů. A taková věc je pro člověka vždycky velkou milostí, zázrakem, nepochopitelným tajemstvím. Ovšem Alžběta a Marie pod srdcem nesou také novou budoucnost pro celý Izrael, pro celý Boží lid, i pro nás samotné. Alžběta, její syn Jan, Marie, její syn Ježíš, - čtyři otevřené náruče. Tady se rodí nový vztah. Vztah Boha k člověku a vztah lidí k sobě navzájem.

Jsme uprostřed adventu, v očekávání. Těšíme se na slavení Ježíšova narození. Ráda bych z dnešního příběhu vyzdvihla tři motivy, které mi přijdou důležité.

1. motivem je **setkání**. Marie se bezprostředně poté, co jí anděl Gabriel zvěstuje, že se jí narodí Boží syn, vydává na cestu k Alžbětě. Spěchá, je trochu neklidná. Její odchod k Alžbětě do hor je zvláštní, nečekaný. Místo, aby si všechno v klidu srovnala v hlavě, poradila se s Josefem, uklidnila se, chystala svatbu, hned se vydává na cestu. Podle tradice bydlela Zachariášova rodina v judském Ain Karem, v horách, čtyři dny cesty od Nazareta. Jedná se

tedy o mnohem více než o nějaký odpolední výlet a návštěvu k šálku čaje. Ale Marii to stojí za to. Jistě chápe i rozumí radosti, kterou Alžběta nyní prožívá. A zůstane s ní po tři měsíce, tedy celého čtvrt roku.

Možná by někdo v tom mohl vidět Mariinu nedůvěru k tomu, co jí Gabriel řekl. Jako by si chtěla ověřit, co slyšela. Já však v jejím jednání vidím spíš touhu, se o to nové podělit, promluvit s někým, kdo prožívá něco podobného, kdo už se toho nového Božího plánu se světem také účastní.

Boží milost, Boží příchod, to je něco, co nutí člověka ke sdílení. Co i nás uvádí do pohybu. Nemůžeme a nemáme zůstat v klidu a sami. Potřebujeme se o tom, co prožíváme s někým sdílet. Boží příchod nás nutí vydat se na cestu směrem k Bohu i lidem. Někdy chápeme adventní čas jako příležitost ke ztišení, zastavení se, k poklidnému rozjímání nad tajemstvím Vánoc. Tak to je. Máme se v tomto čase ztišit, zastavit a tím se naladit na Pána Boha a na to, co k nám přichází. Advent je však také předobrazem společenství Boha s člověkem a lidí navzájem. Nebylo by tedy dobré být právě teď jenom v ústraní. Sami se sebou. A smíme tomu jít naproti. Setkávejme se, tak jako Alžběta a Marie. Marie šla za Alžbětou asi 4 dny pěšky, musela překonat určitá omezení. My je taky překonejme. Vydejme se k lidem, ať jsme spolu, ať se můžeme sdílet.

2. Motivem je **pohyb**: V okamžiku, kdy Marie Alžbětu pozdraví, malý Jan Křtitel se v Alžbětině břiše pohne – pohyb. Janův pohyb v Alžbětině těle vede Alžbětu k novému poznání a k reakci. Alžběta poznává, že se setkává s někým mimořádným. V mladičké Marii pozná matku svého Pána. Naplněna Duchem svatým pak zvolá: „požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný je plod tvého těla.“ Alžběta chválí Marii za její krok víry, naprosté spolehnutí se na Boha, odevzdání se mu. Alžběta žasne nad tím, čeho je svědkem. Ptá se: „Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána? Nebolí: jak jsem si to zasloužila? Svou otázkou a úžasem už zároveň odpovídá. Nijak si to nezasloužila. Ani Marie si ničím nezasloužila, že si Bůh vybral právě ji.

A ani my si nemůžeme a nemusíme zasloužit Boží milost, příchod, zásah do našeho života. My je smíme pouze přijmout jako dar. A podobně jako tyto dvě ženy smíme dát prostor Božímu slovu ve svém srdci, ve svém těle a v celém svém životě. Advent je tedy i o tomto pohybu – uvnitř. Nechme se Pánem v adventu pohnout. Nechme se jím posunout, proměnit.

3. motivem je **radost**: A proč se to všechno vlastně děje? Proč to setkání, proč ten pohyb? Alžběta říká: „Jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle.“

Dítě v Alžbětině těle se hýbe radostí, že se setkává s Božím synem! Myslím, že jde o motiv v tomto příběhu nejdůležitější. Radost to dala do pohybu.

Nikdo ze zúčastněných v tu chvíli ještě nemůže pořádně vědět, co to všechno znamená. Životy Jana Křtitele i Ježíše tu jsou zatím ve svém počátku, jen naznačené. Nikdo z nich nemá po ruce sepsaná evangelia, neslyší kázání o božím království. Ani s jedním to nedopadne na pohled dobře-jeden štátý, druhý ukřižovaný...Jan udělal místo Ježíši, Ježíš nás vykoupil z našich hříchů...

Tady je teprve zárodek toho všeho. Přesto je tu radost...

Zkusme odložit stranou všechno, co o křesťanství víme, co jsme se kde naučili a vyčetli. Netrapme se tím, že mnohým věcem vůbec nerozumíme a nechápeme je. Dejme stranou také všechnu tíhu, kterou na nás naložila škola, práce, nemoc, nebo stáří...Pán přichází. K nám! Radujme se, tak jako Marie s Alžbětou, buďme spolu a nechme se Pánem pohnout k božím věcem...

Modlitba: Pane, prosíme, dávej nám odvalu pro konkrétní rozhodování víry. I tehdy, kdy se před námi bude otevírat neznámá cesta. Chystáme se na svátky. Ať to není jen nevýhodou, ať i v tom objevíme dobré, ať i v hořkosti objevíme kapku sladkosti, v nesmyslnosti smysl. Děkujeme za milost, která přichází, děkujeme za společenství, za každé slovo, úsměv a dotek, za pootevřené dveře, za návštěvu a setkání, která nám otevírají dveře k tobě. Děkujeme za pohyb, který nás někdy bolí. Děkujeme za radost a narození nové naděje. AMEN

Píseň: 451 „Slávy Pán přichází opět“